

LA SETMANA DE VALENTÍ PUIG

Del pessimisme històric

"Ara que manquen pocs anys pel centenari del desastre del 98, aquella irritació catalanista davant el sopor fatalista de la 'Puerta del Sol' esdevé confiança en la moneda i en el creixement econòmic, en un moment d'inestabilitat monetària, escàndols de corrupció i precarietat del PSOE."

RICARD CUGAT

Antoni Bassas.

Dilluns, 6. La ràdio ens deixondeix de bon matí amb la notícia de la devaluació de la pesseta, com la fulminació d'una dutxa gelada, després d'una nit tèrbola. Sense cap fatalisme, recordo la seqüència de devaluació de la lliura esterlina, avui ben feliç fora del mecanisme de canvis del SME. A la tertúlia de Joan Oliver al *Bon dia, Catalunya* he procurat opinar amb cautela, fent equilibris sobre els pros i els contres, sobretot perquè hi ha un empatx d'alarmisme, conseqüència de l'actual abús d'irresponsabilitats. Sempre convé d'opinar amb prudència, però més si parlem de la moneda, raó de l'estabilitat pública i de la moral social. Però el món, de cop i volta, és un vesper d'economistes que opinen sobre el futur de la pesseta, a les radiotertúlies i als diaris, com els metges que especulen sobre alguna víscera bategant, amb al malalt sobre el quiròfan. Ara bé, qui són tots aquests economistes, tan segurs del que diuen, tan categòrics, sempre amb el to de "jo ja ho deia"? Jo no sé quina autoritat tenen, si és que alguns en tenen cap. Hi ha l'economista irre-dempt d'esquerres, l'economista *yuppie*, el bruixot i el funcionari, tots coincidint a fer ús d'un argot impune.

Dimarts, 7. El plat d'avui era una ració de Belloch, a la defensiva, opac i agressiu. Segurament amb bon criteri si només es tractava de superar fos com fos l'expedient parlamentari, ha decidit provocar per no veure's incapaç de contestar; de fet, jo diria que ha transgredit el respecte al Parlament, però, què podia fer un ministre d'Interior i Justícia que

ARXIU

Juan Alberto Belloch.

no sap ni qui ni com li han fet fer un ridícul històric? Podia dimitir, però això només passa al país de les meravelles. Certament, no podia concretar per quines raons Luis Roldán circulava per l'aeroport de Bangkok amb gvardina. La intervenció d'Olavarría, el portaveu del PNB a la Comissió, ha estat molt encertada, per contrast amb la rúbrica monocorde i còmplice de Ramon Camp, per CiU. Fins i tot em diuen que el diputat Jordi Casas, d'Unió, s'ha estimat més aplaudir Olavarría. El portaveu socialista –Javier Barrero– ha fet el primer sermó de la Quaresma.

Dimecres, 8. "De moment, ens separem. La veritat és que ella diu que m'estima i jo puc assegurar que encara n'estic enamorat, però tu ja m'entens". No, li dic que no l'entenc, encara que m'arrisqui a presenciar la recapitulació exhaustiva d'una vida matrimonial. "Si és molt senzill, ella ja ha perdut l'enamorament, però possiblement m'estimi més que mai. Per part meva, ja fa anys que l'estimo, però encara n'estic del tot enamorat". Potser ho comprendria si el meu interlocutor tingués una edat juvenil, però s'acosta als cinquanta, un estadi més propici a l'espasme d'una "Lolita" que no a les subtileses de l'amor cortesà. M'ha mirat sense dir res, amb un menyspreu ben radical.

Dijous, 9. Ahir vaig xalar amb l'entrevista –*L'entrevista* a TV2– amb Duran i Lleida, la més encertada que li recordo, fresc, articulat, sense por de dir, amb bonhomia i la justa evasió diplomàtica. Del diputat Duran al Du-

ric al catalanisme optimista

Ramon Camp.

Gregorio Fernández Ordóñez.

ran i Lleida que “fa partit”, hi ha un increment qualitatiu de densitat política, “profesional”, jo diria. No sabem, és clar, quin pes electoral específic té ni quina capacitat de gestió li hem de suposar, però ha aconseguit un notòria presència mediàtica, clau de volta de les ambicions polítiques de la nostra època. És, a la vegada, una inversió en disponibilitat, a l’abast de qualsevol emissora, sempre arran dels titulars. A la seva manera, Fernández Ordóñez era una variant de la perpètua disponibilitat, però en el cas de Duran i Lleida, hi veig a la vegada prou força argumentativa per no evadir-se a cada cantonada del debat, com ahir va rebatre el tòpic hostil del secretari d’ensenyament de CC OO, un compendi de dialèctica juràssica, en un món de virtualitat albanesa.

Divendres, 10. El meu amic historiador cada vegada fa els caps de setmana més llargs, sense sortir de Barcelona. No goso demanar-li si ja és jubilat o si no té més ganes de fer classes. De fet, pontifica en un petit bar a prop de la Via Augusta, sense distingir massa entre les ametlles o els cacauets: “Veiem la metamorfosi del pessimisme històric del catalanisme respecte a les inèrcies hispàniques en un optimisme que Jordi Pujol transmet *urbi et orbe*: ara que manquen pocs anys pel centenari del desastre del 98, aquella irritació catalanista davant el sopor fatalista de la “Puerta del Sol” esdevé confiança en la moneda i en el creixement econòmic, en un moment d’inestabilitat monetària, escàndols de corrupció i precarietat del PSOE.” De sobte

comprenc que tota la meva vida és un error i que més em valdria ser economista o historiador, supremes vocacions de la inexactitud.

Valentí Puig